

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **D. J.**, zastoupené Mgr. Markétou Pánkovou, advokátkou, se sídlem Olomouc, Dolní nám. 173/15, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. KUZL 59019/2013, sp. zn. KUSP/59019/2013/PŽÚ/Do, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2014, č. j. 41 A 93/2013 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Markéty Pánkové.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního č. j. PŘ 540/12 – 54 ze dne 20. 8. 2013 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se dopustila úmyslným přisvojením si cizí věci bez přivolení oprávněné osoby, když dne 24. 10. 2012 v době kolem 15.00 hodin v Uherském Brodě, v prostorách Domu dětí a mládeže na ulici Přemysla Otakara II č.p. 38 (dále jen „DDM“), jí P. H. v domněnání, že na zemi nalezená bankovka v hodnotě 2.000 Kč patří žalobkyni, tuto předala, a obviněná, ač dodatečně zjistila, že bankovka není její, si bankovku ponechala, za což jí byla uložena pokuta 3.000 Kč, podle §

79 odst. 1 zákona o přestupcích, s odkazem na vyhlášku č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla zavázána k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč a podle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích jí byla uložena povinnost nahradit poškozené P. K. (dále „poškozená“) škodu ve výši 2.000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2013, č. j. KUZL 59019/2013, sp. zn. KUSP/59019/2013/PŽÚ/Do, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod.

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 24. 9. 2014, č. j. 41 A 93/2013 – 58 rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně zavázal žalovaného nahradit žalobkyni náklady řízení.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[4] Kasační stížností doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 10. 2014 se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení uvedeného rozsudku krajského soudu v plném rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Podle stěžovatele krajský soud překročil meze soudního přezkumu a úvahu správního orgánu I. stupně a žalovaného při hodnocení důkazů nahradil úvahou vlastní. Ačkoliv se při soudním přezkumu správních rozhodnutí uplatňuje požadavek plné jurisdikce, soud nemůže vstoupit do role správního orgánu a nahrazoval jeho volnou úvahu při hodnocení důkazů úvahou svou. Přesně to krajský soud učinil, když na rozdíl od žalovaného zcela uvěřil výpovědi žalobkyně před krajským soudem, naopak znevěrohodnil výpovědi klíčových svědků a poškozené, ač proto neměl žádné objektivní zdůvodnění. Stěžovatel dodržel všechny zásady volného hodnocení důkazů a na základě jejich souhrnu, v logickém řetězci nepřímých důkazů, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku; postup in dubio pro reo tak není důvodný.

[6] Stěžovatel dále vytkl krajskému soudu, že v rozporu s ustanovením § 34 s. ř. s. nevyrozuměl poškozenou P. K. o probíhajícím řízení, ač je osobou zúčastněnou na řízení, neboť její práva mohou být v řízení dotčena, protože žalobkyně byla zavázána nahradit ji škodu. Tím krajský soud řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[7] Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Plně se ztotožnila s názory krajského soudu v otázce důkazního břemene, které nese správní orgán. Ani přímými ani nepřímými důkazy nebylo prokázáno, že bankovka byla předána žalobkyni, a závěr, že žalobkyně je pachatelem přestupku, neobstojí, protože nebylo prokázáno mimo rozumnou pochybnost, že se dopustila vytykaného jednání. Žalobkyně zdůraznila, že od svědkyně H. žádnou bankovku v hodnotě 2.000 Kč nepřevzala, poškozené nesdělila, že jí bankovku v hodnotě 2.000 Kč předal údržbář, bankovku v hodnotě 2000 Kč nepohodila do tašky s oblečením a ani v tašce mezi oblečením bankovku nenašla, žádnou takovou bankovku si neponechala, a skutek tak nespáchala.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel sice kasační stížnost opřel rovněž o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozsudku krajského soudu, žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by nezákonnost měla vyplývat, neuvedl. Nejvyšší správní soud se proto tímto kasačním důvodem nezabýval.

[10] Obě stěžovatelem uplatněné námitky, tedy překročení mezí soudního přezkumu krajským soudem a neoznámení řízení poškozené jako osobě zúčastněné na řízení, jsou důvody kasační stížnosti předvídané v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jde o námitky jiných vad řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou překročení mezí soudního přezkumu krajským soudem, které stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud „*vstoupil do role správního orgánu a nabrazoval jeho volnou úvahu při hodnocení důkazů svou úvahou vlastní*“.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že dne 24. 10. 2012 v prostorách DDM v Uherském Brodě byla nalezena bankovka v hodnotě 2.000 Kč. Tuto držela svědkyně P. H. za účelem jejího odevzdání majiteli. Ztrátu bankovky následně oznámila poškozená P. K.. Tyto žalovaným zjištěné skutečnosti nebyly žalobkyní zpochybňovány a nebyly zpochybněny ani napadeným rozhodnutím krajského soudu. Další osud předmětné bankovky a její předání či nepředání žalobkyni však již sporné jsou.

[13] Krajský soud poté, co u jednání provedl důkaz listinami ze správního spisu, a to úředním záznamem o podání vysvětlení z 8. 7. 2012 D. J. a P. H. a dále výpovědí svědků P. H. a Z. R., kteří byli slyšeni před správním orgánem, provedl vlastní hodnocení jejich výpovědí, porovnal je s dosud zjištěnými skutečnostmi a dospěl na rozdíl od žalovaného a správního orgánu I. stupně k závěru, že nebylo prokázáno, co se s nalezenou bankovkou v hodnotě 2.000 Kč předmětného dne stalo poté, co se dostala do dispozice P. H. Krajský soud totiž výpověď P. H. hodnotil jednak jako nevěrohodnou z důvodu rozporu s výpovědí svědka R., který nepotvrdil, že by jí řekl, že bankovka patří ženě, která šla s dítětem na záchod, a jednak jako nelogickou; tuto nelogičnost krajský soud spatřoval v tom, že měla předat peníze osobě na záchodě bez zjištění její totožnosti, a to jen na základě její neurčité odpovědi, že možná bankovku ztratila, aniž by svědkyně počkala, až si tato osoba ověří, zda bankovku skutečně ztratila nebo ne, přičemž předání mělo proběhnout způsobem, že svědkyně bankovku bez dalšího položila na otevřenou kabelu. Takové jednání krajský soud považoval u dospělé osoby za „absurdní“. Krajský soud proto dovodil, že není prokázáno, že by svědkyně P. H. předala právě žalobkyni, které měla být touto osobou na záchodě, bankovku v hodnotě 2.000 Kč.

[14] Podle § 77 odst. 2 s. ř. s., *[v] rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování*

jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Tato úprava je transpozicí požadavku tzv. plné jurisdikce, vyplývající z práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.), tedy požadavku neomezenosti soudu při jeho rozhodování ve skutkových otázkách jen tím, co nalezl správní orgán.

[15] Soud tedy má na základě tohoto ustavení jak právo dokazováním upřesnit skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, tak právo provedené důkazy podle vlastního uvážení hodnotit a konformovat výsledky provedení dokazování s již zjištěnými skutečnostmi, a zjistit jiný skutkový stav, který je podkladem pro jeho rozhodnutí. Soud při svém rozhodování není po skutkové stránce vázán tím, co nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu ani hodnocení (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 32/2006 - 99 ze dne 28. 3. 2007, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS). Právo soudu zopakovat dokazování nebo je doplnit vlastním dokazováním přitom není neomezené. Základní hranice stanoví žalobní námitky, kterými je soud vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s., věta první, *[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*), a ke kterým dokazování vztahuje. Dokazování dále musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s., *[p]ři přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*) Třetí hranice při dokazování krajským soudem vyplývá z kasačního principu, na kterém je správní soudnictví postaveno.

[16] Nicméně, soudní přezkum je zaměřen primárně na přezkum právních vad, dokazování není dominantní činností soudu. Jinak řečeno, správní soud vykonávající soudnictví nenahrazuje činnost správních orgánů, vykonávajících veřejnou správu. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 1 As 32/2006 - 99 ze dne 28. 3. 2007, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS, „*soudu zásadně nepřisluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud tedy může vytknout správnímu orgánu vadný postup při provádění a hodnocení důkazů, nemůže však nahradit kritizovaná nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové správního orgánu závěry měnit, pokud sám nedokazoval*“.

[17] Krajský soud u jednání provedl důkaz listinami obsaženými ve správním spise. Postupoval tak v souladu s uvedeným § 77 odst. 2 s. ř. s. a nepřekročil přitom ani jednu ze shora uvedených hranic. Žalobkyně v žalobě namítala nesprávnost hodnocení jak svědeckých výpovědí, tak výpovědi své, a tím podmíněnou nesprávnost žalovaným přijatého závěru o skutkovém stavu, a pokud měl soud pochybnosti o pravdivosti svědeckých výpovědí a zjištěném skutkovém stavu, pak správně provedl dokazování a ze zjištěných skutečností, ve vzájemné souvislosti s ostatními již zjištěnými skutečnostmi, učinil svůj závěr o skutkovém stavu, resp. o tom, že skutkový stav nebyl zjištěn bez rozumných pochyb; přitom respektoval zásadu nepřehodnocování skutkových zjištění žalovaného, aniž by dokazování sám doplnil, a nenahradil tak ani činnost správního orgánu.

pokračování

[18] Pokud krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný provedenými důkazy ve spojení se soudem doplněným dokazováním nepostavil nad vši rozumnou pochybnost, že se jednání mající znaky skutkové podstaty přestupku dopustila právě žalobkyně, která má být za přestupek postižena, správně zrušil rozhodnutí žalovaného a uložil mu odstranit vzniklé pochyby, neboť bez jejich odstranění nelze žalobkyni za přestupek postihnout; důkazní povinnost má přitom správní orgán. Krajským soudem zvolený postup odpovídá zásadě *in dubio pro reo*, vyjádřené např. v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, podle kterého „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu z roku 2004)*“. Žalovaný odpovědnost žalobkyně za přestupek dovodil z nepřímých důkazů, což je možné pouze za předpokladu, že tyto nepřímé důkazy tvoří logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 18 As 10/2006 – 48). Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal rozpory mezi výpověďmi svědkyně H. a svědka R., a výpověď svědkyně H. považuje za nelogickou, řetězec nepřímých důkazů je tím přerušen a odpovědnost žalobkyně z něj proto nemůže vyplývat.

[19] Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že úvahou o hodnocení důkazů nepřipustně zasáhl do správního uvážení; k tomu citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2006, č. j. 5 As 28/2005 – 53, ve kterém Nejvyšší správní soud stanovil meze soudního přezkumu správního uvážení užitého ve věci. V posuzovaném případě se však o správní uvážení správního orgánu nejedná.

[20] Správní uvážení není zákonem definovaný termín, soudní řád správní jej používá v ustanovení § 78 odst. 1, poslední věta, podle kterého *[p]ro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Při jeho výkladu je proto třeba vycházet z výkladů podaných právní naukou a soudní judikaturou. Z právní nauky vyplývá, že úvahové rozhodnutí správního orgánu je možné pouze, jestliže a nakolik mu zákon poskytuje oprávnění za určitého skutkového stavu rozhodnout různým způsobem (vzhledem k účelnosti řešení v daném, případě) (srov. Hendrych, D. a kol., Správní právo. Obecná část. 7. vydání. Praha: C. H. Beck 2009, str. 566). Judikatura chápe termín správního uvážení podobně. Nejvyšší správní soud vymezil správní uvážení již například v rozsudku ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 15/2000 – 63, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, číslo svazku 5, roč. 2004, str. 379, kdy uvedl, že „*[r]ozhodování o zrušení, změně či zachování platnosti dříve vydaných povolení k obchodování s cennými papíry podle § 32 zákona č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění dalších zákonů, není rozhodováním na základě volného uvážení správního orgánu. O diskreční právo správního orgánu by se jednalo tehdy, byla-li by správnímu orgánu dána volnost zvolit jedno z více právně dovolených řešení. Jestliže však správní orgán posuzuje na základě podkladů shromážděných v řízení, zda má prověřovaná osoba vytvořeny předpoklady pro další výkon činnosti obchodníka s cennými papíry v rozsahu dříve vydaného povolení, v jiném rozsahu, nebo zda je do budoucna vůbec nemá, jde o volné hodnocení důkazů, jež správnímu orgánu obecně náleží (§ 34 odst. 5 správního řádu)*“. Obdobně Ústavní soud definoval správní uvážení jako zákonem povolenou volnou úvahu správního orgánu (srov. usnesení Ústavního soudu sp. ze dne 4. 10. 2000: „Ústavní soud považuje za nutné zdůraznit, že současná právní úprava podrobuje

soudnímu přezkumu po stránce jejich zákonnosti ta rozhodnutí správních orgánů, která správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správního uvážení). U těchto správních rozhodnutí přezkoumává soud pouze, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem (§ 245 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen "o. s. ř.") (zvýraznění podtržením provedl nyní Nejvyšší správní soud). Z uvedeného vyplývá, že pro správní uvážení je charakteristické zákonem dané právo správního orgánu, na základě své volní úvahy vybrat jedno z možných řešení situace.

[21] To však není daný případ. V posuzovaném případě měl stěžovatel podle § 50 odst. 4 správního řádu povinnost *hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy*, což ovšem není projev správního uvážení, ale jde o transpozici zásady volného hodnocení důkazů. Tato mj. soudu ve správním soudnictví brání uložit správnímu orgánu, jak má důkazy hodnotit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 – 96); soud sice může v souladu s plnou jurisdikcí důkazy hodnotit podle vlastní úvahy, ale pouze, pokud je zopakuje, popř. provede dokazování vlastní (viz bod [16] tohoto rozsudku). Přesně tak krajský soud postupoval, jím provedené důkazy zhodnotil v souvislosti s tím, co zjistil správní orgán, a na základě toho dospěl k vlastnímu skutkovému závěru. Vytýkaného nahrazení správního uvážení úvahou vlastní se tedy nedopustil.

[22] Ze shora uvedeného vyplývá, že námitka překročení mezí soudního přezkumu krajským soudem nebyla vznesena důvodně.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou vady řízení spočívající v tom, že krajský soud neoznámil řízení možné osobě zúčastněné na řízení, kterou podle stěžovatele je poškozená P. K.

[24] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s., *osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.*

[25] Vzhledem k tomu, že rozhodnutím žalovaného byla poškozené přiznána náhrada škody, zrušením tohoto rozhodnutí jsou její práva přímo dotčena, neboť ztratí aktivní legitimaci v řízení o soudní výkon tohoto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 796/2004 ze dne 31. 3. 2005). Poškozená tak splňuje materiální podmínku osoby zúčastněné na řízení, ovšem pouze v té části řízení, ve které jí byla přiznána náhrada škody. V řízení o přestupku má poškozená osoba postavení účastníka podle § 72 písm. b) zákona o přestupcích, avšak pouze pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem. Z takto vymezeného rozsahu procesních oprávnění poškozené ve správním řízení o přestupku vyplývá i její žalobní legitimace v soudním řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ve věci přestupku podle § 65 a násl. s. ř. s.; poškozená tak může podat žalobu pouze proti výroku správního orgánu o náhradě škody, nikoliv proti výroku posuzování viny obviněné z přestupku či uložené sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 61/2008 – 46 ze dne 26. 6. 2009). Soudnímu přezkumu byla žalobkyní předložena otázka viny za přestupek, a z toho plyne,

pokračování

že poškozená svými úkony nemůže soudní řízení o přezkum tohoto rozhodnutí nijak ovlivnit. I kdyby jí tedy bylo umožněno uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nemělo by to s ohledem na výše uvedené vliv na výsledek řízení. Procesní práva poškozené tak sice dotčena byla, neboť krajský soud měl poškozenou v souladu s § 34 odst. 2, druhá věta, s. ř. s. vyrozumět o probíhajícím řízení a vyzvat ji, aby ve stanovené lhůtě oznámila, zda v řízení práva osoby zúčastněné uplatňovat bude; tato procesní vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ani tato námitka stěžovatele tak není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. opodstatněnými, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 posl. věta s. ř. s. kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 2 citovaného zákona.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, soud ji proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení sestávají z odměny za zastoupení advokátkou za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky, a náhrady hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože je advokátka žalobkyně plátcem daně, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Úkonem právní služby není příprava a převzetí zastoupení, neboť žalobkyně byla zastoupena advokátkou Mgr. Pánkovou již v řízení o žalobě před krajským soudem. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4.114 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen poukázat žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Janou Brothánkovou v právní věci žalobkyně: **D. J.**, zastoupené Mgr. Markétou Pánkovou, advokátkou, se sídlem Olomouc, Dolní nám. 173/15, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. KUZL 59019/2013, sp. zn. KUSP/59019/2013/PŽÚ/Do, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2014, č. j. 41 A 93/2013 – 58,

t a k t o :

- I. Výrok II. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. května 2015, č. j. 6 As 262/2014 - 26, **se o p r a v u j e** v částce náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni, na správnou výši 3.400 Kč, takže výrok č. II správně zní:

„II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Markéty Pánkové.“

- II. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. května 2015, č. j. 6 As 262/2014 - 26, **se o p r a v u j e** v bodě [27] odůvodnění, tak, že se z něj vypouští věta *„Protože je advokátka žalobkyně plátcem daně, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinná odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“*; a dále se opravuje částka náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen žalobkyni zaplatit, na správnou výši 3.400 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 14. května 2015, č. j. 6 As 262/2014 - 26 (dále „označený rozsudek“), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti žalovaného a výrokem č. II rozhodl o nákladech řízení.

Podle § 54 odst. 4 v návaznosti na § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud opravným

usnesením opraví výrok, pokud v něm byly učiněny chyby v psaní a počtech, jakož i zjevné nesprávnosti.

V písemném vyhotovení rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti spočívající v tom, že soud omylem stanovil výši náhrady nákladů řízení žalobkyně zahrnující daň z přidané hodnoty z odměny za zastoupení a náhrady hotových výdajů, ač zástupkyně žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty není, a tato skutečnost vyplývá ze soudního spisu. Je zřejmé, že žalobkyni vznikly náklady řízení bez této daně z přidané hodnoty a že se tedy ve výroku II. jedná o zjevnou nesprávnost. Nejvyšší správní soud proto postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. tuto zjevnou nesprávnost opravil opravným usnesením, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení. Vzhledem k tomu, že stejná chyba je uvedena i v odůvodnění rozsudku, Nejvyšší správní soudu provedl výrokem II. opravu rovněž odůvodnění rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu